

**Puolustusasiainvaliokunnan mietintö n:o
1 hallituksen esityksen johdosta laiksi puolustusvoimien virka-
avusta poliisille ja laiksi asevelvollisuuslain 47 §:n muuttamisesta.**

Eduskunta on päätöspöytäkirjan ottein 8 päivästä helmikuuta 1980 lähettänyt puolustusasiainvaliokunnan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen edellä mainitun esityksen n:o 193 (1979 vp.). Samassa tarkoituksessa eduskunta on päätöspöytäkirjan ottein 15 päivästä helmikuuta 1980 lähettänyt valiokuntaan ed. Mäki-Hakolan lakialoitteen n:o 1 laiksi puolustusvoimien virka-avusta poliisille.

Asian johdosta ovat valiokunnassa olleet kuultavina poliisiylijohdaja Erkki J. Korhonen sisäasiainministeriöstä, lainsäädäntöneuvos Lars Dufholm oikeusministeriöstä, hallitusneuvos Heikki Huuskonen ja vanhempi hallitussihteeri Pekka Pitkänen puolustusministeriöstä, asessori Kalervo Artema pääesikunnasta, oikeustieteen tohtori Olavi Heinonen korkeimmasta oikeudesta, professori Pekka Koskinen ja professori Raimo Lahti Helsingin yliopistosta, professori Antero Jyränki Turun yliopistosta, oikeustieteen lisensiaatti Kaarlo Tuori Suomen Akateмиasta, eversti Martti Putkiranta Upseeriliitosta, pääsihteeri Toivo Linna Toimiupseeriliitosta, komisario Kari Hohkuri Suomen poliisien liitosta sekä pääsihteeri Olli Korhonen, hallituksen jäsen Lars-Erik Wilskman ja järjestösihteeri Juha Kajaniemi Suomen varusmiesliitosta. Lisäksi valiokunnalla on ollut käytettävissään Heinosen, Jyrängin, ylitarkastaja Jaakko Häyhön (SM) ja varusmiesliiton ko. asiaa koskeneen hallituksen esityksen n:o 231 (1978 vp.) johdosta antamat kirjalliset lausunnot.

Hallituksen esityksen tarkoituksena on vahvistaa lailla se käytäntö, mikä vuosien kuluessa on muotoutunut puolustusvoimien poliisille antaman virka-avun osalta sekä täsmentää puolustusvoimista annetun lain (402/74) 2 §:n 6 ja 8 kohtaa. Samalla on tarkoitus kumota sekä sanamuodoltaan että asiasisällöltään vanhentunut, vuonna 1896 annettu julistus

sotaväen kutsumisesta antamaan virka-apua ja siitä, mitä silloin on varteenotettava.

Edellä sanotun johdosta ja hallituksen esityksen perusteluissa mainituista syistä sekä saamaansa selvitykseen nojautuen valiokunta on pitänyt esitykseen sisältyviä lakiehdotuksia tarpeellisina ja tarkoituksenmukaisina ja on näin ollen päättänyt asettua kannattamaan lakiehdotusten hyväksymistä. Hallituksen esitykseen sisältyvän ensimmäisen lakiehdotuksen yksityiskohtien osalta valiokunta on kuitenkin katsonut olevan aihetta seuraaviin muutos- ja täydennysehdotuksiin.

Asiantuntijalausuntojen perusteella valiokunta pitää tarpeellisena ehdottaa seuraavat täsmennykset:

Lakiehdotuksen 1 §:n 2 momentin sanontaa "virka-apua myös muussa kuin 1 momentissa mainitussa tarkoituksessa" valiokunta ehdottaa selvytyden ja johdonmukaisuuden vuoksi muutettavaksi muotoon "muunkinlaista kuin 1 momentin mukaan annettavaa virka-apua".

Ilmaisun selkeyttämiseksi valiokunta ehdottaa 4 §:n kirjoittamista jäljempänä näkyvään muotoon.

Edelleen 5 §:ssä oleva sanonta "virka-avun antaja" olisi valiokunnan mielestä täsmennettävä muotoon "virka-avun antamisesta päätävä".

Virka-apuosastoon kuuluvan oikeutta yleiseen ja julkisoikeudelliseen hätävarjeluun koskevien lakiehdotuksen 6 ja 8 §:n selventämiseksi ja niiden saattamiseksi yhdenmukaisiksi aikaisemmin annettujen lakien ja niihin sisältyvien vastaavien lainkohtien kanssa valiokunta ehdottaa ne kirjoitettaviksi jäljempänä näkyvään muotoon.

Valiokunta toteaa, että lakiehdotuksen 4 §:n 1 momentin mukaan tulisi rikoslain 16 luvun 4 ja 5 §:ssä tarkoitettujen rikosten ehkäisemiseksi kysymykseen myös muunlainen kuin 1 §:n

1 momentissa tarkoitettu virka-apu. Säännöksessä ei kovin tarkasti rajata sitä tilannetta, missä siinä tarkoitettuun virka-apuun voitaisiin ryhtyä. Se jättää myös avoimeksi sen, minkälaista virka-apua voitaisiin käyttää. Kun säännös on näissä keskeisissä kohdissa avoin, se antaa valtuudet hyvinkin pitkälle meneviin toimenpiteisiin. Tältä kannalta se voidaan rinnastaa niihin muihin säännöksiin, jotka järjestävät poikkeusvaltuuksien käyttämistä erilaisissa kriisitilanteissa.

Valiokunnan mielestä monien kriisitilanteiden yhteiskuntapolitiittisen arkaluonteisuuden takia on valtuuksien käyttämisestä päättämiseen syytä kiinnittää erityistä huomiota. Yleisenä periaatteena erilaisissa kriisitilanteiden edellyttämässä lainsäädännössä tulee pitää sitä, että eduskunnalla on mahdollisuus joko osallistua valtuuksien käyttämisestä päättämiseen tai tutkia tehdyn päätöksen laillisuus ja tarkoituksenmukaisuus. Nyt käsiteltävänä olevassa lakiehdotuksessa päätösvalta on ehdotettu annettavaksi pääsääntöisesti valtioneuvostolle ja eräissä tapauksissa tasavallan presidentille. Tämä ei vastaa edellä tarkoitettua päätöksentekomenettelyä siinä, että eduskunta olisi kokonaan suljettu pois valtuuksien käyttämisestä päättämisestä. Sen vuoksi valiokunta katsoo, että hallituksen tulisi selvittää, miten eduskunnalle voidaan antaa lakiehdotuksen 4 §:n 1 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa samanlainen asema kuin yleensäkin kriisitilanteiden edellyttämässä lainsäädännössä, jolloin eduskunnalla olisi mahdollisuus joko osallistua valtuuksien käyttämisestä päättämiseen tai tutkia tehdyn päätöksen laillisuus ja tarkoituksenmukaisuus.

Valiokunta pitää tärkeänä, että lakiehdotuksen 4 §:n 1 momentissa tarkoitettu puolustusvoimien valtion sisäinen käyttö aina voisi tapahtua poliittisesti vastuunalaisten elinten päätöksellä ja siviiliviranomaisten johdolla. Sen vuoksi valiokunta katsoo, että hallituksen olisi

lisäksi syytä selvittää, edellyttääkö mainitun periaatteen yksiselitteinen noudattaminen puolustusvoimien ylipäällikkyyttä koskevien säännösten täsmentämistä tältä osin.

Valiokunnan mielestä puolustusvoimia ei pitäisi käyttää sellaisiin tehtäviin, mihin ne eivät ole saaneet koulutusta. Nimenomaan varusmiesten koulutus palvelusajan asettamasta rajoituksesta johtuen keskittyy kriisiajan tehtävien opettamiseen, joten heiltä yleensä puuttuu valmius toimia lakiehdotuksessa mainituissa tehtävissä. Tämän vuoksi valiokunta edellyttää hallituksen ryhtyvän toimenpiteisiin virka-aputehtävien vaatiman koulutuksen järjestämiseksi puolustusvoimissa.

Lakiehdotuksen 9 §:ssä on ehdotettu, että virka-avun kustannuksista vastaa nykyisen käytännön mukaisesti sen antaja eli puolustusvoimat. Useimmiten kustannukset aiheutuvat virka-apuosaston kuljetuksesta, muonituksesta, majoituksesta sekä komennus- ja päivärahoista. Tämän johdosta valiokunta katsoo, että hallituksen tulisi selvittää, voidaanko virka-aputehtävistä aiheutuvia kustannuksia jakaa mahdollisimman oikeudenmukaisella tavalla eri viranomaisten kesken.

Sen johdosta, että valiokunta on käsittelyn pohjaksi päättänyt ottaa hallituksen esitykseen liittyvät lakiehdotukset puolustusvoimien virkaavusta poliisille ja asevelvollisuuslain 47 §:n muuttamisesta, valiokunta on ed. Mäki-Hakolan lakialoitteeseen nähden asettunut hylkäävälle kannalle.

Sen perusteella, mitä edellä on lausuttu, puolustusasiainvaliokunta kunnioittaen ehdottaa,

että hallituksen esitykseen sisältyvä toinen lakiehdotus hyväksyttäisiin muuttamattomana ja ensimmäinen lakiehdotus näin kuuluvana:

Laki**puolustusvoimien virka-avusta poliisille.**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §.

(1 mom. kuten hallituksen esityksessä.)

Kansainvälistä erityissuojelua nauttiviin henkilöihin kohdistuvien rikosten ehkäisemiseksi poliisilla on oikeus saada *muunkinlaista kuin 1 momentin mukaan annettavaa virka-apua.*

2 ja 3 §.

(Kuten hallituksen esityksessä.)

4 §.

Milloin virka-apua tarvitaan rikoslain 16 luvun 4 tai 5 §:ssä tarkoitettujen rikosten ehkäisemiseksi ja 1 §:n 1 momentin mukaan annettava virka-apu olisi tähän ilmeisen riittämätöntä, poliisilla on oikeus saada muunkinlaista virka-apua. Virka-apua pyytää tällöin sisäasiainministeriö puolustusministeriöltä ja sen antamisesta päättää valtioneuvosto.

Puolustusvoimia ei saa määrätä 1 momentin säännöksessä tarkoitettuihin toimiin ilman siinä edellytettyä virka-avun pyyntöä ja valtioneuvoston päätöstä sen antamisesta, ellei puolustusvoimien ylimpään päällikkyyteen kuuluvasta toimivallasta muuta johdu.

5 §.

Virka-avun antamisesta päättävä määrää virka-apuosaston suuruuden ja varustuksen.

(2 ja 3 mom. kuten hallituksen esityksessä.)

6 §.

Virka-apuosastoon kuuluvan oikeudesta hätä-

varjeluun (poist.) on voimassa, mitä rikoslain 3 luvun 6 ja 7 §:ssä on säädetty.

Mitä rikoslain 3 luvun 8 §:ssä on säädetty poliisimiehen oikeudesta käyttää eräissä tapauksissa voimakeinoja, on vastaavasti sovellettava virka-apuosastoon kuuluvaan. Poliisi voi kuitenkin tällöin rajoittaa oikeutta käyttää ampu-ma-aseita (poist.).

Poliisin on ennen toiminnan aloittamista tarpeen mukaan selostettava virka-apuosaston pääl-likölle, milloin oikeus hätävarjeluun ja voima-keinojen käyttämiseen on olemassa.

7 §.

(Kuten hallituksen esityksessä.)

8 §.

Hätävarjelun liioittelusta on voimassa mitä rikoslain 3 luvun 9 §:n 1 momentissa on säädetty.

Jos virka-aputehtävää suoritettaessa on käytetty ankarampia voimakeinoja kuin tehtävän laatuun ja vastarinnan vaarallisuuteen nähden sekä tilanne muutoinkin huomioon ottaen voidaan pitää puolustettavina, tekijä on tuomittava noudattaen, mitä rikoslain 3 luvun 9 §:n 2 momentissa on vastaavan tapauksen varalta säädetty.

9—11 §.

(Kuten hallituksen esityksessä.)

Edellä sanottuun viitaten valiokunta lisäksi ehdottaa,

että lakialoitteeseen n:o 1 sisältyvä lakiehdotus hylättäisiin.

Helsingissä 22 päivänä toukokuuta 1980.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Mörttinen, varapuheenjohtaja P. Puhakka, jäsenet Björklund, Grönholm, P. Jokinen, Lattula, Loikka-

nen, Luttinen, Nikkilä, Pesälä (osittain), Piipari, Pohto (osittain), Sutinen, Tapiola, Wahlström ja Vesterinen (osittain) sekä varajäsenet H. Järvenpää, Korhonen ja Louvo (osittain).

Vastalauseita.

I

Emme voi yhtyä valiokunnan kantaan hallituksen esitykseen sisältyvän lakiehdotuksen hyväksymisestä sellaisenaan. Jos laki hyväksytään esitetyssä muodossa, niin se sallii poliisipiirin päällikön pyytää kiireellisissä tapauksissa virka-apua puolustusvoimilta yksityisen rikollisen etsimiseksi ja kiinniottamiseksi. Sen sijaan poliisipiirin päälliköllä ei olisi lupa pyytää virka-apua puolustusvoimilta, jos rikoksen tekijänä on sivusta ohjattu ryhmä tai väkijoukko. Tällöin virka-avun pyynnön suorittaisi sisäasiainministeriö ja sen antamisesta päättäisi valtioneuvosto puolustusministeriön esittelystä.

Tuntuu loogiselta ajatusharhalta, jos samasta rikoksesta yksityistä henkilöä lähdetään kiinniottamaan puolustusvoimien avustuksella, mutta suuren väkijoukon tehdessä saman rikoksen poliisi ei voisi pyytää virka-apua, vaan pyynnön olisi mentävä sisäministeriön kautta valtioneuvostoon.

Nykyisin voimassa oleva laki puolustusvoimien virka-avusta poliisille on vuodelta 1896 ja jo vanhanaikainen. Tämän lain 2 pykälässä määritellään virka-avun pyytäjät, joiksi hyväksytään kuvernööri, nimismies, pormestari, järjestysmies, poliisimestari taikka se, joka sellaisen virkamiehen sijassa on. Mainitun lain 1 pykälässä todetaan, että kun väkijoukko on osoittanut aikovansa tehdä kapinan tai häiritä yleistä turvallisuutta ja järjestystä, saakoon siiviliviranomainen rikoslain 16 luvun 6 §:n mukaan pyytää sotaväkeä avuksensa, milloin poliisivoima havaitaan riittämättömäksi. Mainitussa rikoslain kohdassa todetaan, että milloin kokoontunut väkijoukko on osoittanut aikovansa tehdä kapinan tai häiritä yleistä turvallisuutta tai järjestystä, on paikalla olevalla poliisipäälliköllä tai muulla päällystöön kuuluvalla virkapukuisella poliisimiehellä valta, käskettyään kolme kertaa kuuluvasti väkijoukkoa hajaantumaan, milloin väkijoukko uhkaa ryhtyä väkivaltaan, uhalla että käytetään asevoimaa, tai, jos väkijoukko vain muulla tavoin osoittaa aikovansa häiritä yleistä turvallisuutta tai järjestystä, uhalla että käytetään muita voimakeinoja, määrätä väkijoukko sellaisin voimakeinoin hajoitettavaksi. Laissa puolustusvoimista säädetään puolustusvoimien tehtäväksi mm. valtakunnan ja sen oikeusjärjestyksen sekä kansan elinmahdollisuuksien ja perusoikeuksien puolustaminen.

Puolustusvoimien tehtäviin katsotaan myös tarvittaessa virka-avun antaminen yleisen järjestyksen ja turvallisuuden voimassapitämiseen niin kuin siitä erikseen on säädetty. Kuten tästä ilmenee, puolustusvoimat tulevat poliisin avuksi vasta sitten kun apua on pyydetty.

Hallituksen esityksessä laiksi virka-avusta puolustusvoimille säädetään ne tilanteet, joiden hoitamiseen saadaan kiireellisissä tapauksissa pyytää virka-apua poliisipiirin päällikön toimesta. Lakiehdotuksen 1 §:n mukaan poliisilla on oikeus saada puolustusvoimilta virka-apua 1) henkilön etsimiseksi ja kiinni ottamiseksi, 2) alueen eristämiseksi ja tutkimiseksi, 3) liikenteen ohjaamiseksi, 4) omaisuuden tilapäiseksi vartioimiseksi, 5) räjähteiden raivaamiseksi ja muuhun sellaiseen tehtävään, jonka suorittamiseksi puolustusvoimilla on erityishenkilöstöä tai välineistöä. Kansainvälistä erityissuojelua nautiviin henkilöihin kohdistuvien rikosten ehkäisemiseksi poliisilla on oikeus saada virka-apua myös muussa kuin 1 momentissa mainitussa tarkoituksessa.

Lakiesityksen perusteluissa täsmennetään niitä ehtoja, joiden vallitessa lakia voidaan joutua soveltamaan. Mm. kiinniottaminen saattaa tulla kysymykseen, jos henkilöä epäillään rikoksesta. Myös muissa poliisin toimialaan kuuluvissa tapauksissa, kuten mielisairaana tai mielenhäiriöön joutuneen itselleen tai muille vaarallisen henkilön kiinniottamisessa voidaan käyttää puolustusvoimien virka-apua. Virka-apua alueen eristämiseksi voidaan antaa esim. rikoksesta epäillyn tai vankikarkurin kiinnisaamiseksi samoin kuin rikos- tai onnettomuuspaikkatutkimuksen kannalta tärkeiden esineiden ja jälkien suojaamiseksi. Mainitun säännöksen mukaan virka-apua voitaisiin saada esim. terroristien kaapatua ilma-aluksen tai muun liikennevälineen, taikka kun rikollinen pitää henkilöä jossakin muussa tilanteessa panttivankina, jolloin alueen eristäminen on tarpeen poliisin toimintaedellytysten varmistamiseksi.

Edellä sanottu koskee siis yksityisten rikollisten hillitsemistä ja kiinniottamista. Milloin taas rikoksentehtijänä on väkijoukko, siihen ei saataisikaan virka-apua poliisin toimesta edes kiireellisissä tapauksissa, vaan asia olisi hoidettava sisäasiainministeriön pyynnöstä ja valtio-

neuvoston päätöksellä puolustusministeriön esittelystä.

Meillähän on esimerkkejä parin maassamme sattuneen lentokonekaappauksen yhteydessä siitä, kuinka vaikea valtioneuvostoa on saada päätösvaltaiseksi esim. viikonlopun aikana. Poliisin oikeutta saada puolustusvoimilta virka-apua väkijoukon hillitsemiseksi käsitellään lakiehdotuksen 4 §:ssä. Sen mukaan poliisilla on oikeus saada virka-apua rikoslain 16 luvun 4 ja 5 §:ssä tarkoitettujen rikosten ehkäisemiseksi. Näissä lainkohdissa määrätään rangaistus väkijoukolle, joka yksin toimin väkivaltaa käyttäen tai väkivallalla uhaten pakottaa tai koettaa pakottaa virkamiestä tekemään tai tekemättä jättämään virkatoimen. Niin ikään säädetään rangaistus siitä, jos kokoontunut väkijoukko yksissä toimin on jotakuta väkivaltaisesti pidellyt tai väkivallalla ryhtynyt yleiseen tai yksityiseen omaisuuteen taikka riistänyt omaisuutta. Näissä tapauksissa virka-apua ei saisi kiireellisessäkään tapauksessa poliisipiirin päällikkö pyytää suoraan puolustusvoimilta, vaan virka-avun pyytäminen rajoitettaisiin sisäasiainministeriöön ja virka-avun antamisesta päättäisi valtioneuvosto. Lakiehdotuksen 4 §:n 2 momentissa todetaan lisäksi, että ilman tässä laissa tarkoitettua virka-avun pyyntöä ei puolustusvoimia saa määrätä kapinan kukistamiseen, ellei puolustusvoimien ylimpään päällikkyyteen kuuluvasta toimivallasta muuta johdu. Lain perusteluissa todetaan lisäksi, että puolustusvoimien virka-apua käytettäisiin yleisen järjestyksen ja turvallisuuden voimassapitämiseen vain lakiehdotuksessa tar-koitetulla tavalla. Säännös ei kuitenkaan sulkisi pois tasavallan presidentin mahdollisuutta määrätä puolustusvoimia sotilaskäskyllä kyseisiin tehtäviin. Tällainen muutos edellyttäisikin jo hallitusmuodossa määrättyihin tasavallan presidentin valtaoikeuksiin kajoamista.

Maamme puolustusvoimia ei ole itsenäisyyden aikana kovin monesti tarvinnut käyttää yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitämiseen. Tämän mahdollisuuden olemassaolo on kuitenkin tärkeä jo yksistään sen vuoksi, että poliisien voimavarat ovat määrällisesti rajoitetut.

Hallituksen esityksen hyväksyminen johtaa siihen, että puolustusvoimien virka-avun käyttö byrokratisoituu ja tilanne on saattanut jo riistäytyä käsistä ennen kuin puolustusvoimien yksiköitä saadaan paikalle järjestystä ylläpitämään. Edellä sanotun perusteella katsomme, että virka-apua puolustusvoimilta pitäisi voida kiireellisessä tapauksessa aina pyytää ja antaa mahdollisimman joustavasti. Jos puolustusvoimia joudutaan käyttämään kapinoivan väkijoukon hajottamiseen, olisi asia voitava kuitenkin jälkikäteen saattaa aina valtioneuvoston tietoon.

Edellä sanotun perusteella ehdotamme,

että hallituksen esitykseen sisältyvä ensimmäinen lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuuluvana:

Laki

puolustusvoimien virka-avusta poliisille.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1—3 §.

(Kuten valiokunnan mietinnössä.)

4 §.

Milloin (poist.) 1 §:n 1 momentin mukainen virka-apu olisi ilmeisen riittämätön rikoslain 16 luvun 4 ja 5 §:ssä tarkoitettujen rikosten ehkäisemiseksi, poliisilla on oikeus saada

muunkinlaista virka-apua. Virka-apupyynnöstä on tällöin välittömästi ilmoitettava sisäasiainministeriölle, jonka tulee saattaa asia kiireellisenä valtioneuvoston käsiteltäväksi.

(2 mom. poist.)

5—11 §.

(Kuten valiokunnan mietinnössä.)

Helsingissä 22 päivänä toukokuuta 1980.

Erkki Korhonen

Urho Pohto

II

En ole voinut yhtyä valiokunnan enemmistön kantaan lain sisällön suhteen. Armeijan antaman virka-avun tulisi rajoittua yksinomaan humanisiin tehtäviin, kuten kadonneitten ihmisten etsintään, onnettomuuksien ehkäisemiseen ja niiden jälkitöihin, tulipalojen sammutukseen ja muuhun tämän luontoiseen apuun. Sen sijaan armeijaa ei saa käyttää työtätekeviä ja heidän oikeuksiaan vastaan. Armeijalla ei saa olla oikeutta puuttua työläisten mielenosoituksiin tai työtaisteluihin. Tällaiset sisäpoliittiset tehtävät on armeijalta syytä poistaa. Lakiehdotuksen mukaan edellä mainitun kaltaisista armeijan sisäpoliittisista tehtävistä päättäisi hallitus. Ratkaisu tehtäisiin siis poliittisella tasolla, mikä on edistysaskel aikaisempaan verrattuna. Demokratian kannalta katsottuna menettely ei ole oikea. Mm. virkamieshallitus voisi päättää armeijan kansanvastaisista toimista. Jos armeijaa käytetään sisäpoliittisiin tehtäviin, mitä ei voi-

da aikaisemmin mainituista syistä pitää hyväksyttävänä, tulisi siitä päätös tehdä eduskunnassa, siis kansan vaaleilla valitsemassa elimessä.

Vasemmiston valiokunnassa tekemä ehdotus, että armeijan käyttämisestä hallituksessa tehty päätös alistettaisiin eduskunnan käsiteltäväksi, ei sekään saanut riittävää kannatusta, ja siksi laki ei sisällöltään vastaa demokraattisuuden vaatimuksia.

Armeijan käytöstä työläisiä vastaan voisi päättää myös armeijan ylipäällikkö tai henkilö, jolle päällikkyys on luovutettu. Tämäkin säännös on demokratian vastainen ja se tulee poistaa laista.

Edellä lausutun perusteella ehdotan,

että hallituksen esitykseen sisältyvä ensimmäinen lakiehdotus hyväksyttäisiin näin kuuluvana:

Laki

puolustusvoimien virka-avusta poliisille.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1—3 §.

(Kuten valiokunnan mietinnössä.)

4 §.

(1 mom. kuten valiokunnan mietinnössä.)

Edellä 1 momentissa tarkoitettu valtioneuvoston päätös on välittömästi saatettava eduskunnan tietoon ja se on kumottava, jos eduskunta niin päättää.

Jollei eduskunta ole kokoontuneena valtio-

päiville, se on kutsuttava kiireellisesti koolle käsittelemään edellä 2 momentissa tarkoitettua asiaa.

Puolustusvoimia ei saa määrätä 1 momentin säännöksessä tarkoitettuihin toimiin ilman siinä edellytettyä virka-avun pyyntöä ja valtioneuvoston päätöstä sen antamisesta (poist.).

5—11 §.

(Kuten valiokunnan mietinnössä.)

Helsingissä 22 päivänä toukokuuta 1980.

Pauli Puhakka